

EMEĞİN BİRLİĞİ

«Şiddete dayanan devrim olmaksızın, burjuva devlet yerine proleter devleti geçirmek imkansızdır.»

V. İ. LENİN

«Proletarya, burjuvaziyle olan mücadelesinde, mutlaka kendini bir sınıf olarak, örgütler... Devrim yoluyla, Egemen sınıf durumuna gelir ve egemen sınıf olarak eski üretim koşullarını zorla süpürüp atar.» K. Marks

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLMALI

YIL: 1 SAYI: 2 AYLİK SİYASİ GAZETE FİAT: 250 KR. 7/12/1976

Dökülen kanlarımız yerde kalmayacak Faşist katillerden mutlaka hesap soracağız!

BAŞYAZI

Uluslararası revizyonizm ve sosyal-şovenizm dünya devrimci hareketini etkilemeye başladığından bu yana, bütün işçi sınıfı hareketi, bir yanda sosyal şoven şablonculuğun, öbür yanda revizyonist papağanlığın kopardığı gürültülerle meşgul edilmeye başlanmış tır.

Bu iki sakat ideolojinin uluslararası devrimci harekete zararlı olmadığını söylemek mümkün değildir. Ne ki, uluslararası emperyalist sistemin çöküşe doğru gidişi hızlandıkça ve dünya devrimci mücadelesi yeni yeni zaferler kazanıkça, bu sapma ideolojiler de iflasa doğru hızla ilerlemektedir. Gerek uluslararası revizyonizmin ve gerekse sosyal-şovenizmin şiarları, bugüne kadar devrimini gerçekleştiren hiç bir ülkede, mücadelenin pratiğinde geçerlilik kazanamamış ve doğruluklarını ispatlayamamıştır; böylece içi boş ve hiç bir işe yaramayan şiarlar olarak, bütün dünya halklarının gözleri önünde yere serilmektedir.

Günümüzde dünya, değindiğimiz bu gerçeğin en somut örneklerini yaşamıştır: Vietnam, Kamboçya ve Angola gibi ülkelerde geniş devrimci mücadeleler, ne revizyonizmin «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» ve «barışçı yoldan sosyalizme geçiş» şiarlarının ve nede sosyal-şoven «ü-

EMEĞİN
BİRLİĞİ

(Devamı sayfa 8 de)

Faşizm azgın bir köpek gibi saldırıyor. Faşizm doymak bilmez bir oburlukla kan içmeye devam ediyor.

ŞİNASİ KÜÇÜKUSTA ve ZÜLFİKÂR URALÇİN kardeşlerimiz sermayenin kiralık uşakları tarafından alçakça katledildi.

Tıpkı diğer savaşçılarımız gibi. Kuduz birkaç köpeğin saldırısına uğradılar, bıçak ve kurşunlarla şehit oldular. Tüm yaşamlarını işçilerin-köylülerin kurtuluşu uğruna adayan yiğit kardeşlerimiz devrim yoluna isimlerini kanlarıyla yazdılar. DENİZLER, YUSUFLAR, HÜSEYİNLER, SİNANLAR, MAHİRLER gibi onlar da devrim kavgamızda ölümün olduğunu biliyorlardı. Onlar bu yolun çeşitli engellerle dolu olduğunu biliyorlardı ve onlar işçi sınıfının iktidarının mutlaka ama mutlaka kurucağına da inanıyorlardı.

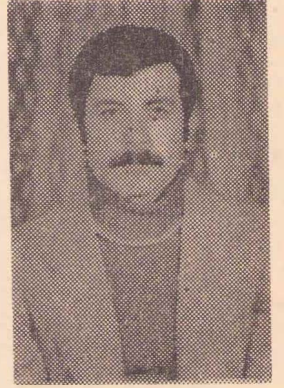
Dün Deniz'ler şehit oldu, bugün Şinasi'ler yarın daha başka yiğit kardeşlerimiz ama her düşenden sonra da devrimci kavgayı durdurmadı, geliştirdi, güçlendi yani egemen çevrelerin baskı ve terörü devrimci kavgamızı durduramadı ve yurdun dört bir yanında, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda meydanlarda yeni ve daha güçlü mücadele bayrakları dalgalandı, baskı ve terör mücadelemizi sindiremedi, bizleri yıldırmadı, her baskı ve terör bizleri daha da güçlendirdi, birleştirdi.

İşçiler, faşist yasaların kanunlaşmaması için, sosyal haklarını alabilmek için direnişler yaptılar, yoksul köylüler zorla ellerinden alınan topraklarını tekrar alabilmek için kırsal alanlarda toprak işgalleri yaptılar, devrimci, demokrat, yurtsever gençler okullarda yoz burjuva eğitime karşı direndiler, direniyorlar.

Ve bir panik başladı, egemen çevrelerde, etekleri tutuşmuş gibi sağa sola kaçıyorlar, hizmetkârları bu hızlı gelişimi durdurabilmek için yeni formüller arıyorlar, yeni senaryolar hazırlayıp emirlerindeki kukullara oynatıyorlar, ama nafile tarihte bu devrimci gelişimin önüne geçilememiştir. Ancak bir süre daha sömürücüler yaşamış, fakat sonunda yok olmuşlardır.

Bugünde ülkemizde son nefesini alan kudurmuş köpek misali tasmanlarından kurtulmuş saldırganlar, her gün bir yurtsevere saldırıyor ve efendilerinden aldıkları bahşişlerini hak edebilmek için durmadan salyalarını akıtarak saldırıyorlar. Çünkü efendileri kan istiyor. Düzenini yavaşlatmak istiyor ve çakalları taşların içerisinde dev-

(Devamı sayfa 7 de)

Şinasi KÜÇÜKUSTA

OKUYUCU KÖŞESİ

EMEĞİN BİRLİĞİN'DEN Tüm ezilen emekcilere mektup

1 Ekim'de birinci sayılı gazetemizin çok kısa bir süre içerisinde kit'le'ler tarafından beğenildiği bunun yanısıra birtakım haklı eleştirilere uğradığını gördük.

Biz Emeğin Birliği olarak her zaman eleştiriye açığız ve arkadaşlarımızın göndereceği haklı eleştirilerin bizi daha ileriye götüreceğine yapılan eleştirilerin ışığında kendimizi yenileyerek ve kitlelere daha faydalı olacağımıza inanıyoruz.

Yazılı ve sözlü olarak bize iletilen eleştirilerin ışığında Emeğin Birliği olarak bazı kararlar aldık;

Bunlar:

1—Gazetemizin sayfa adedini 10'a yükselttik. (3. sayıdan itibaren)

2—Gazetemizi 15 günde bir çıkarmaya karar verdik.

3—Okuyucu köşesini 2 sayfa olarak (3. sayıdan itibaren) belirledik.

4—Gazetemizin trajını yükselttik.

Bu eleştirilerin yanı sıra bazı abone arkadaşlar büromuza gelerek, mektuplarla gazetemizin ellerine geçmediğini söylüyorlar Bu hatamızdan abone arkadaşlardan özür diler ve bize yapacakları sözlü ve yazılı müracaattan sonra; adreslerine gazetemizin gönderileceğini bildiririz.

Okuyucularımızdan Emeğin Birliği olarak bizim isteğimiz ise; bölgelerdeki olayları varsa inceleme yazılarını gazetemize göndermeleridir. Çünkü, en doğru haberleri ancak arkadaşlarımızın gönderecekleri haberlerle kitlelere yansıtabiliriz. Mektuplarınızı bekliyoruz.

Abone olmak isteyen arkadaşlar ise. gazetemizin adresine abone şartlarını yerine getirerek müracaat edebilirler.

Tüm ezilen Emekçilere Devrimci Selamlar..

EMEĞİN
BİRLİĞİ

Can ve iş güvenliğimiz yok

Bizler Adana Paktaş fabrikasında çalışan işçileriz. Son günlerde, işverenin biz

ÜZÜM ÜRETİCİLERİ YAZIYOR

Dağlarda çürüten emek

Bir sömürü talan düzeni sürüp gidiyor. Bu düzende bir avuç parababası her geçen gün daha zenginleşirken, emeğinden başka hiçbir şeyi olmayan işçiler, yoksul köylüler her geçen gün bir kat daha kötü hayat şartlarına itiliyor, açlığa, işsizliğe, ölüme mahkum ediliyorlar.

Ellerindeki küçük topraklarda kış, soğuk demeden ailesiyle birlikte çalışıp, meydana getirdikleri ürünlerden başka hiçbir gelirleri olmayan, küçük mülk sahipleri ise, ürettikleri ürünlerin alıcı bulamaması nedeniyle açlığa mahkum edilmektedirler.

Her yıl köylünün sırtından aracılara, milyonlar kazandıran yetkililer gazetelerde, radyolarda attıkları parlak nutuklarda, üreticilerinin ürünlerini değerlendireceklerini söylemekte iseler de, ürünlerimiz bu yıl düşük fiyatla dahi alıcı bulamamaktadır.

Bugün Gaziantep'in Burç nahiyesine bağlı bir çok köyde bağlardaki üzümler çürümeye terk edilmiş durumda nereye gitseler yüzlerine kapıların kapandığını gören üreticiler, artık gerçeği öğrenmiş durumdadır, Ve onlar çocuklarını açlığa, ürünlerini çürümeye terk eden yetkililere şöyle diyorlar: Bize vatandaşlarımızın yüzlerini iyice gördük, meselenin özünü kavradık, devletin patronların, beylerin devleti olduğunu öğrendik, bundan sonra davamıza dört elle sarılacağız ve bu soygun-talan düzenini mutlara yıkacağız.

Gaziantep'in Burç Nahiyesine Bağlı
42 Köyün Ortak sesi

Zafer Filistin Halkının olacaktır

Ortadoğu'nun en acılı, en mazlum fakat kahraman sözcüğüne en uygun olan Filistin halkının verdiği mücadelenin haklılığını anlamak için bugüne kadarki tarihine göz atmak gerekir.

işçiler üzerindeki baskısı çekilmez hale gelmiştir.

İşveren, işçi kardeşlerimizi keyfi olarak işten atmakta, sosyal haklarımızı çiğnemektedir.

En son olarak ta Süleyman Atçı isimli arkadaşımızı hiç bir gerekçe gösterilmeden işten atan işveren, sendikamızın bu duruma seyirci kalması üzerine, üzerimizdeki baskısını daha da artırdı. İşten atılma korkusu içinde olan ustalar ise, işverenin gözüne girmek için biz işçilere daha çok baskı yapmaya başladılar. Fabrikada geçen gün bir işçi arkadaşımız ise, makine çalıştığı sırada kapağı açarak pamuğu temizlemek isterken makinaya kolunu kaptırdı. Kolu makinanın arasında kaldı. Makinanın saçının kesilmesine kıymayan işveren, doktor çağırarak işçi arkadaşımızın kolunu kesirdi. Eğer saç kesdirseydi işçi arkadaşımızın kolu kesilmeyecekti. Biz Paktaş İşçileri olarak bu iğrenç cinayeti ve üzerimizdeki baskıları halkımıza duyuru ruzu.

Adana Paktaş Fabrikası İşçileri

Araştırma, inceleme dizisi

“Sovyet – Sosyal
Emperyalizmi (!)” tezi, Sosyal
Şovenlerin savunduğu bir tezdır

(1)

ÇIKIYOR

EMEĞİN BİRLİĞİ
YAYINLARI

Filistin halkı 1. Dünya Savaşının sonuna kadar Osmanlı İmparatorluğunun işgali altındaydı. Bu işgale Osmanlı'nın geri çekilmesinden sonra İngilizler

Devamı sayfa 7 de

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin 59. yıldönümü dünya işçilerine ve emekçi halklarına kutlu olsun!

Geçtiğimiz ay, 7 Kasım 1976 günü, bütün dünya devrimcileri Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 59. yıldönümünü kutladılar. Bu büyük günde, bütün dünyanın sınıf bilinçli proleterleri Yüce Lenin'in ve Bolşeviklerin önderliğinde dünyada ilk sosyalist devrimin zaferini gerçekleştiren Sovyet proletaryasını bir kere daha selamladılar.

7 Kasım (26 Ekim) 1917, sadece Sovyet proletaryası i

çin önemli ve tarihi bir gün değildir. Hayır. O gün, bütün dünya işçilerinin ve ezilen, emekçi halklarının büyük ve tarihi bir günüdür. Çünkü, her şeyden önce, Ekim Devrimi yeni bir çağın, proletaryanın sosyalist devrimleri çağının başlangıcını simgeler.

O büyük günde, Rus burjuvazisinin ve gerici sınıflarının hükümetinin bulunduğu Kışlık Saray'ın üzerine kararlı ve cesur adımlarla yürüyen şanlı Petrograd işçileri, askerleri ve bahriyelileri, sadece Rus burjuva iktidarını devirmekle kalmıyor: fakat aynı zamanda uluslararası burjuvazinin, emperyalizmin sömürü, kan ve zulüm üzerine kurduğu sermaye imparatorluğunun kalesinde ilk ve en büyük gediği açıyordu.

O büyük günde, Bolşeviklerin komutasındaki Avrupa zırhlısının Kışlık Saray'a doğru yönelen toplarının gürleyişi, artık burjuva devrimler çağının kapandığını, bundan sonra, tüm insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm çağının başladığını bütün dünya işçilerine ve emekçi halklarına müjdeliyordu.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, aynı zamanda bilimsel sosyalizmin, yani Marksizm—Leninizmin doğruluğunun ve evrenselliğinin somut dünya pratiğinde ilk isbatını ortaya koymuştur. Marksizmin sınıf mücadelesi, proletarya devrimi, işçi—köylü ittifakı, devlet ve proletarya diktatörlüğü ve proletarya enternasyonalizmi üzerine, tezlerinin doğruluğunun ortaya çıkması yolunda, şanlı Paris Komünü ile başlayan ve 1905 Rus Devrimi ile devam eden tarihi gelişmenin zaferini vurgulamıştır.

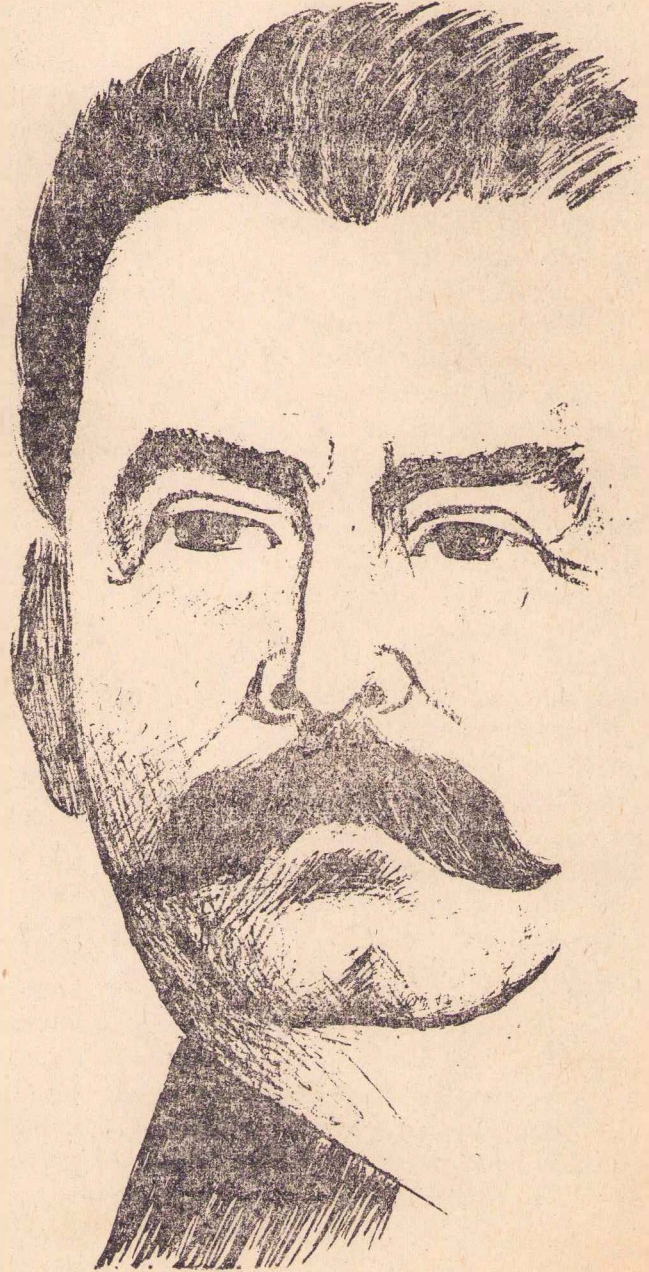
Bolşevik Devrimi, sadece Marksizmin tarihi zaferini perçinlemekle kalmamış, bunun en doğal sonucu olarak, o

zamana kadar uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde çöreklenmiş olan revizyonizmin ve özellikle II. Enternasyonal yöneticilerinin oportünizminin gerçek yüzünü ortaya sermiş ve iflasını sağlamıştır. Artık o günden bu yana, uluslararası proletarya hareketini nihai hedefinden saptırmaya çalışan her renkten revizyonizm ve sosyal—şovenizm, varlıklarını devam ettirebilmek için gerçek yüzlerini Marksizm—Leninizm maskesiyle gizlemek zorundadırlar.

1917 Ekim Devrimi, aynı zamanda, uluslararası emperyalizmin sömürü ve tahakkümü altında ezilen geri bıraktırlmış ülkelerin emekçi halklarına da gerçek kurtuluş yolunu göstermiş ve onları dünya proletaryası ile enternasyonal dayanışma içerisinde emperyalizme, yerli işbirlikçilerine ve gericiliğe karşı gerçek, devrimci bir mücadele içerisine sokmuştur. Ulusal kurtuluş uğrunda emperyalizme karşı savaştan emekçi halklarla dünya işçi sınıfı arasında sağlam ve kopmaz ittifak bağlarının oluşmasını sağlamıştır. Bu sağlam ittifak artık günümüzde dünyanın dört bir yanındaki halkların emperyalizme, yerli işbirlikçilerine ve her türlü gericiliğe karşı verdikleri savaşın pratiğinde somutlaşmıştır.

Sovyet proletaryası, 1917 Büyük Ekim Devriminin zaferiyle burjuvazinin iktidarını devirdikten sonra, Marksizm—Leninizmin ışığında mücadelesine devam etmiştir. Yüce önderleri Lenin ve Stalin'in öncülüğünde, proletarya devletini kurmuş ve sosyalist kuruluşun zaferi yolunda emin ve

Devamı sayfa 7 da

“Sovyet-Sosyal Emperyalizmi” (!) tezi sosyal - şovenlerin savunduğu bir tezdır

Ö Z E T

Geçen sayımızda PDA ve yandaşı oportünistlerin, Sovyetlerde gerçekleştiğini ileri sürdükleri restorasyon tezini kanıtlayabilmek için örnek olarak verdikleri Fransa'daki restorasyon dönemini incelemiştik. Bu yazımızda da Fransa'da restorasyon dönemini tamamlayıp İngiltere'deki restorasyon dönemini inceleyeceğiz ve tarihte sülalenin ileri sürdüğü biçimde, yani ekonomik ve toplumsal yapıda bir restorasyonun olmadığını alıntılarla ortaya koyacağız.

2. FRANSA VE İNGİLTERE'DEKİ RESTORASYONUN MARKSİZM'E GÖRE AÇIKLANMASI

“Fransa'nın yenilgisi ve Napolyon'un düşüşünden sonra, barış anlaşması şartlarını saptamak ve galipler yararına yeni bir Avrupa haritası hazırlamak için, Avrupa'nın hükümdarları ve bakanları 1814 yılında Viyana'da toplandılar. (Viyana kongresi) «a.g.e. s: 113»

“Viyana kongresini izleyen döneme Restorasyon, yani eski durumun yeniden kurulması dönemi adı verildi.

... Birinci Alexandre'ın teşvikiyle, hükümdarlar devrimle savaşmak için, 1815 yılında, halklarına rağmen egemenlik süren bir hükümdarlar birliğini, yani «Kutsal İttifakı» kurdular. «a.g.e., s: 114»

Bu restorasyon dönemini daha açık bir şekilde incelemek yararlı olacaktır. Materyalistler, her ekonomik ve sosyal yapının kendi tarihini yaratacağını kabul ederler. Ve yine, tarih, sınıflar arasındaki mücadelenin ürünü; sosyal değişim ve alt-üst oluşların kendisidir. Bu temel ilkeye göre, Fransa'daki bu restorasyon döneminde iktidarı ele geçiren feodalite acaba geriye dönüşü başarabilecek ve gelişmekte olan burjuva toplum yapısını feodalizme dönüştürebilecek midir? Bu soruya alıntılarla açıklık kazandırmaya çalışalım:

“Müttefik süngüsünün yardımı sayesinde Fransa'ya dönebilmiş olan 18. Louis, soylular ve rahipler sınıfı devrim sırasında ellerinden alınan topraklara tekrar sahip olmak ve köylüleri feodal yükümlülükler altına sokmak istiyorlardı. Herşey

den önce bunları istiyorlardı. Bunların «Ne birşey unuttukları, ne bir şey öğrendikleri» söyleniyordu halk arasında. Bir köyde 23 köylü tutuklandı, aralarından yedisi devrim döneminde bir Vendeeli'nin elinden silahlarını aldıkları gerekçeyle idam edildi. ”

“Bununla birlikte, Fransa'da sanayi ve ticaret hızla geliyordu. Burjuvazinin zenginlik ve etkisi büyüyordu. İşçi sayısı önemli oranda çoğalmıştı. 18. Louis, ne devrimden önceki rejimi, ne de feodal ayrıcalıkları geri getirebildi. Ne resmi toplum sınıflarını, ne de kralın mutlak iktidarını tekrar kurabildi. Anayasa'yı onaylamak zorunda kaldı. (a.g.e., s: 119) ”

“Devrim sırasında alınan topraklar, çoğu küçük köylü olan yeni sahiplerinde kaldı. 18. Louis, 1824 yılında öldüğünde yerine geçen kardeşi 10. Charles bir geri ciydi, aşırı ölçüde duyguları vardı... Devrimin el koyduğu toprakların eski sahiplerine ödenmek üzere, bir milyar franklık tazminat yasası çıkarttı. 10. Charles, 1830 yılının Temmuz ayında, Millet Meclisini dağıttı, burjuvazinin oy hakkını daha da sınırlandırdı. Basın özgürlüğüne karşı sert bir kanun çıkarttı. Mutlak monarşiyi tekrar kurmak istiyordu. Burjuvazi kararsızlık içindeyken, halk yığınları ayaklandı. 27 Temmuz 1830'da başkent barikatlarla donandı. Kenar mahalle işçileri, öğrenciler ve küçük-burjuvazi kralcı birliklere karşı omuz omuza döğüştiler. ...29 Temmuz günü zaferi halk kazandı. 10. Charles, tahtan çekilip İngiltere'ye kaçtı. «a.g.e., s: 119-120»

Yukardaki alıntıları toparlarsak: Fransa'daki iktidarı ele geçiren burjuvazinin kendi toplumsal düzenini diğer Avrupa ülkelerine yayma girişimi, feodalitenin egemenliği altındaki Avrupa İmparatorluklarının el birliği ile bastırılmış ve feodal aristokrasi tekrar iktidara getirilmiştir. Feodalitenin bu zaferi ne kadar sürmüştür? Yukarda da sorduğumuz gibi, feodal güçlerin iktidarı, eski feodal ekonomik ve toplumsal düzeni yeniden kurabilmiş midir? Kesinlikle hayır! İktidarı ele geçiren feodalite, ne kendi feodal ekonomik ve toplumsal düzenini yeniden kurabilmiş, ve de burjuva üretim ilişkilerinin ve toplumsal düzeninin gelişimini önleyebilmiştir. Yani, restorasyon girişimi sadece devlet yönetiminin el değiştirmesinde olmuş, ekonomik alt yapı ve toplumsal düzende bir restorasyon,

bir geriye dönüş kesinlikle olmamıştır. Diğer yandan, feodallerin iktidarı ele geçirebilmeleri bile onbinlerce insanın canına mal olan kanlı-kavgalar ve Avrupa feodal imparatorluklarının bir dış müdahalesini gerektirmiştir. Açıkça görüldüğü gibi Fransa'da sessiz-sedasız bir restorasyon olmamıştır. Ve üstelik PDA soyunun sosyal-şoven fertlerinin iddia ettikleri gibi Fransa'da kendi ifade ettikleri türde bir restorasyon hiç bir zaman gerçekleşmemiştir. Zaten gerçekleşemezdi de. Çünkü Marks'ında dediği gibi, «Hiçbir kanun mevcut ekonominin üstünde değildir ve üstesinden de gelemez. «Ama, Marksizmin bu temel ilkesine rağmen, PDA'cı oportünistlere göre, «bir avuç revizyonistin iradesi, «mevcut ekonominin üstünde» olabilir ve Sovyetler'de olduğu gibi burjuvazi iktidara gelerek, koskoca ekonomik yapıyı, sessiz-sedasız değiştirebilir(!) Bu, PDA ailesinin içerisinde yer alan sosyal-şovenlere, Mao'cu geçişen saptamalara göre böyledir. Ama, Marksistlere göre değil. Bu tahrifatçıların Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin sessiz-sedasız iktidara gelerek, kapitalizmi getirdiği tezlerini kanıtlayabilmek amacı ile öne sürdükleri Fransa'da, bu tür bir restorasyon asla olmamıştır. Tersine, bu örnek, kendilerinin sapık görüşlerinin aksini kanıtlamıştır.

İNGİLTERE'DE RESTORASYON DÖNEMİ

Bu konuya yine Yakın Çağlar Tarihi adlı kitaptan alıntılar yaparak gireceğiz.

«İngiliz devriminin tarihi üç döneme ayrılabilir. Birinci dönem DEVRİMİN HAZIRLANMASI DÖNEMİ, Meclisin toplantıya çağırıldığı 1640 yılından iç savaşın başladığı 1642'ye kadar uzanır. İkinci dönem, sınıf mücadelesinin doruk noktası olan ve 1642'den 1649'a kadar süren iç savaş kapsar. Cumhuriyetin ilanı ve kralın halk önünde idamı ile son bulur. 1649-1658 arasındaki yıllar içine üçüncü ve son dönem Cumhuriyet ve Protectorat (burjuvazinin askeri diktatoryası) evresini kapsar. Bunu günümüz İngiltere'sinde de devam eden krallık rejiminin yeniden kurulması izler.» (Yakın Çağlar Tarihi S: 14)

«Ama ordu kralın idam edilmesinde direniyordu. 1649 yılında Avam Kamarası Cumhuriyet'i kabul etti ve kralı yargılamak üzere 135 kişiden oluşan bir yargı kurulu seçti. 30 Ocak 1649 günü, büyük bir kalabalığın önünde İngiltere kralı 1. Charles Stuart, savaş açtığı halkına ihanet suçuyla boynu vurularak idam edildi.

[2]

Çünkü Marks'nda dediği gibi, «Hiçbir kanun, mevcut ekonominin üstünde değildir ve üstesinden de gelemez. «Ama Marksizm'in bu temel ilkesine rağmen, PDA'cı oportünistlere göre, «bir avuç revizyonist'in iradesi, «mevcut ekonominin üstünde» olabilir ve Sovyetlerde olduğu gibi burjuvazi iktidara gelerek koskoca ekonomik yapıyı, sessiz-sedasız değiştirebilir(!) Bu, PDA ailesinin içerisinde yer alan sosyal-şovenlere, Mao'cu geçinen sapmalara göre böyledir.

«Kapitalizmin restorasyonu» tezlerini, eğer ekonomik ve toplumsal yapıda bir geriye dönüş olarak getiriyorlarsa, bu ne Fransa'da ne de İngiltere'de gerçekleşmiştir: Yok eğer feodal sınıfın üst yapıda sadece devlet yönetimini ele geçirmeleri anlamında kullanıyorlarsa, ki bu konuda da şunu hatırlatırız: Bugün İngiltere'de hala krallık vardır. fakat bu krallığın var olmasına karşın ekonomik ve toplumsal yapıda feodalite değil, kapitalizm egemendir.

(a.g.e. S: 21)

«Yeni soylular sınıfının ve burjuvazinin halk hareketinden nefret eden bir kesimi, bir askeri diktatörlük kurmak istiyordu. Cromwell, 1653 yılında. yüksek rütbeli subaylar kurulunun kararıyla, hayat boyunca koruyucu Lord (Lord protecteur) ünvanıyla hükümet başkanlığına atandı. Ülkeyi parlamentosuz yönetmeye başladı.. Askeri diktatör olan Cromwell bir yandan krallığın restorasyonuna karşı koyarken, bir yandan da halk yığınlarının bütün hareketlerini gaddarca ezen yeni soylular sınıfıyla burjuvazinin çıkar ve yararlarına uygun şekilde davranıyordu. Ama burjuvazi, bu davranışlarıyla, halkın desteğini yitirdi, Kralın taraftarları başkaldırdılar, iktidarı tekrar ele geçirmek için kışkırtıya başladılar.» (a.g.e. S: 24)

Cromwell 1658 yılında öldü. Bu dönemde, askerlerin hoşnutsuzluğu iyice artmıştı. Bunun üzerine «alt tabakaların, tekrar harekete geçmesinden çekinen yeni soylular sınıfı ve burjuvazi, birlikleri Londra'yı işgal eden Cromwell generalinin yardımı ile krallığı tekrar kurdu lar.. İktidara yeniden kavuşan Stuart'lar sadece İngiliz halkının değil, ama devrim başına geçmiş olan burjuvaziye karşı da düşmanca davranmaya başladılar. Burjuva sınıfı, kendini kralın intikamına keyfi yönetimine karşı savunmak için tedbirler almak gereksinmesini duymaya başladılar. 1679 yılında, parlamento Habeas-corporis-Act'i (haksız tutuklanmayı yasaklayan yasa) yayımlandı. Yargıçlar buna dayanarak, tutuklunun bulunduğu hapishane müdürüne gönderilen izhar müzakeresi sayesinde, tutuklanmasının yasal olduğunu gözden geçirmesi için, yirmi dört saat içinde, Yargıç ömüne çıkartılmasını iste yebiliyordu. Ama gerçekten, ancak zenginler yararlanabiliyordu bu haktan, çünkü yargıç tutukluyu serbest bırakmak için, genellikle büyük paralar istiyordu.

«1688 yılında, kısa süren bir savaştan sonra, parlamento bir hükümet darbesi yapmayı başardı ve Stuart'ları devirerek yerine uzak akrabalarından birini geçirdi. Bu tarihten itibaren, vergi, salma ve parayla ödenen diğer resimleri koyma hakkı yalnız parlamentonun oldu. Bundan başka askere alma ve ordu bütçesine ilişkin tüm sorunlar hakkında

da kararı parlamento alacaktı. Böylece önemli sorunlar artık kral tarafından değil, üyelerin çoğunluğu büyük toprak sahipleriyle burjuva sınıfının çıkarlarını koruyucu bir politika yürüten parlamento tarafından çözümleniyordu.» A.g.e. S: 24—25)

Yukarda yaptığımız alıntılarla, Fransa ve İngiltere'deki restorasyonun ne şekilde gerçekleştiğini açıklamaya çalıştık. Sosyal -şovenlerin «kapitalizmin restorasyonu» tezlerini, eğer ekonomik ve toplumsal yapıda bir geriye dönüş olarak getiriyorlarsa, bu ne Fransa'da ne de İngiltere'de gerçekleşmiştir. Yok eğer, feodal sınıfın üst yapıda sadece devlet yönetimini ele geçirmeleri anlamında kullanıyorlarsa, ki bu konuda da şunu hatırlatırız: Bu gün İngiltere'de hala krallık vardır, fakat, bu krallığın var olmasına karşın ekonomik ve toplumsal yapıda feodalite değil, kapitalizm egemendir.

Fransa ve İngiltere'deki tarihi dönem «restorasyon»denilmesi, feodal unsurların sadece devlet yönetiminde belirli bir süre için egemen olmasından ileri gelmektedir. Feodallerin devlet yönetimini kısa süre de olsa ellerine geçirmelerinin nedeni, yukarda da anlattığımız gibi, burjuvazinin, kendi toplumsal düzenini tek başına kurmasında güçsüz oluşu ve halk tabakalarına, bazende soylulara ya askeri diktatörlüğe dayanarak, yer yer feodalite ile işbirliğine gitmeleri ve devlet yönetimini tam olarak ele geçirememeleridir. Engels bu konuda şöyle der:

«Burjuvazinin ikinci büyük başkaldırışı, Calvinlikte kendilerine göre biçilmiş ve dikilmiş bir kaftan buldu, Patlama İngiltere'de oldu. İlk şehirlerdeki orta sınıflar harekete geçti, sonra da kırlardaki yeomanrey bunu zafere ulaştırdı. Burjuvazinin üç büyük devriminde, köylülerin, zaferin iktisadi sonuçları yüzünden muhakkak surette iflasa sürüklenecek sınıf iken, savaşı yürüten orduları sağlamaları gariptir. Cromwell'den bir yıl sonra yeomanry'nın işi bitikti. Ne varki, bu yeomanry ve şehirlerin avam tabakası olmasaydı, kendi gücüyle yetinmek zorunda kalan burjuvazi, hiç bir zaman, ne mücadeleyi zafere kadar sürdürebilirdi ne de 1. Charles'i dar ağacına çıkarabilirdi. Burjuvazinin bu olgunlaşmış ve biçilmeye hazır fetihlerinin sağlama bağla

nabilmesi için - tıpkı 1793'te Fransa'da ve 1848'de Almanya'da olduğu gibi - devrimin, kendi hedefini iyice aşmayı gerektirir.» (Marks-Engels, Felsefe incelemeleri S: 108—109)

«Dolayısıyla VIII. Henry'den itibaren İngiliz Aristokrasisi, sanayi üretiminin gelişimini desteklemek bir yana, tam tersine, ondan dolayı olarak yararlanmaya çalıştı; ve aynı şekilde, iktisadi veya siyasi sebeplerle, sını ve mali burjuvazinin liderleriyle işbirliğine hazır çok sayıda büyük toprak sahibi daima bulundu. Demek ki, 1689 uzlaşması kolaylıkla sağlandı.» (a.g.e. S: 110)

«İngiltere'de, devrim öncesi ve devrim sonrası kurumlarının devamlılığı ve büyük toprak sahipleriyle kapitalistlerin vardıkları uzlaşma, önceki hukukun devamında ve yasaların feodal biçimlerinin saygılı muhafazasında ifadesini buldu» (a.g.e. S: 112)

İşte, Engels İngiltere'nin «restorasyon» dönemini, böylesi bir ekonomik ve toplumsal açıdan değerlendirir. Fransa ve İngiltere'nin o tarihlerinde, burjuva toplumsal düzeninin daha hızlı ve istikrarlı bir biçimde gerçekleşmesi için, ekonomik yapı henüz gereken olgunluğa ermemiştir; feodal aristokrasi, burjuvalar, emekçi halk yığınları vs. gibi sınıfsal kümelere ortamı çıkarmakla birlikte, tam bir sınıfsal billurlaşma henüz söz konusu değildir. Bunun içindirki, toplumsal çalkantılar, bunalım iktidarın garklı sınıfsal güçler arasında el değiştirmesi ve paylaşılması; burjuvazinin kararsızlığı ve olup biten olaylar karşısında bazan tedirgin, bazan da saygılı bir tutum içinde boyun büküşü, çok uzun bir dönem süregelmiştir.

Ne varki kanlı mücadelelere sahne olan bu toplumsal siyasi iniş-çıkış, geriye dönüşler ve ileri atılımlar, sadece yeni doğmakta olan burjuva toplum yapısının biraz daha olgunlaşması ve güçlenmesi, burjuvazinin toplumsal ağırlığının ve etkisinin artmasıyla sonuçlanmıştır.

(Devamı gelecek sayıda)

Çağımız, Ulusal Bağımsızlık ve Sosyalizm Uğruna Mücadeleler Çağıdır

Toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Her tarihi çağın niteliğini belirleyen en önemli etken sınıfsal ve sosyal olgulardır. Tarihi yaratan sınıflar, tarihin her çağına kendi sınıf damgalarını basarlar ve her sınıf kendi niteliklerine ve içerisinde bulunduğu tarihi şartlara göre bir sosyal yapı yaratır. Bu nedenle, doğan her yeni sınıf, tarihte yeni bir sosyal oluşumun ve mücadelenin çığırını açar.

Kapitalizmin feodalizmin eğrinden doğup olgunlaşması ile birlikte, dünyada burjuva devrimler çağı açılmıştı. Fakat bu çağ, değişen tarhi şartlara bağlı olarak, devrini doldurmuş ve yerini yepyeni bir çağa bırakmıştır. Kapitalizmin gelişerek tekelci kapitalizm aşamasına ulaşması ve böylece emperyalizmin doğması; kapitalizmin yarattığı yeni ve ileri sınıf olan, işçi sınıfının gelişerek güçlenmesi ve burjuvazinin bu tarihi süreç içinde gittikçe gericileşerek devrimci barutunu tüketmesi; bütün bu etkenler, tarihi ileriye doğru götürme görevini yeni ve en ileri sınıf olan proletaryanın omuzlarına yüklemiştir. Özellikle; 1917 de Rusya'da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin zaferi ile birlikte, işçi sınıfı objektif olarak tarihin lokomotif haline gelmiştir.

Emperyalizmin bütün dünya pazarlarını hakimiyeti altına alması ve dünya pazarlarının paylaşılması yolunda giderek derinleşen emperyalistler arası çelişkilerin 1. Dünya Paylaşım Savaşına Yolaçması sonucunda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile ilk sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği'nin doğması; daha sonra aynı emperyalistler arası pazar paylaşım mücadelesinin II. Dünya Paylaşım Savaşına yolaçması neticesinde bir dizi ülkede daha proletaryanın sosyalist devriminin zaferine ulaşarak yeni sosyalist devletlerin ortaya çıkması ile birlikte, artık burjuva devrimler çağı tümüyle kapanmış ve sosyalist devrimler çağı başlamıştır.

Fakat bütün bunlara rağmen, emperyalizm henüz dünyaya üzerinden silinmemiş, ortadan kalkmamıştır; hem sosyalist sistem karşısında en büyük bir tehlike olarak durma

ya, hem kendi proleteryanın sosyalizm mücadelesini siyasi gerici ve mali baskı yöntemleriyle engellemeye ve hem de geri bırakılmış ülkelerin büyük çoğunluğunu kendi tahakkümü altında tutmaya ve sövmeye devam etmektedir.

Kısaca özetlediğimiz bu mevcut dünya konjontürü, emperyalizme karşı dünya proletaryasının ve halklarının mücadelesinde, üç önemli ve etkili gücü birlikte ortaya çıkarmaktadır:

1) Emperyalist sömürden ve tahakkümden kurtulabilmesi için geri bırakılmış ülke halklarının giriştiği emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi;

2) Emperyalist metropollerdeki işçi sınıfının kendi burjuvalarının gerici iktidarına son vermek ve proletaryaya diktatörlüğünü oluşturmak uğruna sınıf mücadelesi;

3) Sosyalist ülkelerin proletaryasının uluslararası emperyalizme karşı yürüttükleri mücadele.

Bugünkü şartlarda uluslararası emperyalizmin dünya proletaryasının ve halklarının en büyük düşmanı olarak durması, ve bütün dünya halklarının her türlü sömürü ve baskıdan kurtuluşu için herşeyden önce emperyalizmin dünya üzerinden silinmesi zorunluluğu, emperyalizme karşı dünya çapında yürütülen mücadelede, bu üç devrim gücünün mücadelelerini ve kaderini birbirine kopmaz bağlarla bağlamıştır.

Emperyalizm hakimiyeti ve tahakkümü altında aldığı geri bırakılmış her ülkede gerici ve işbirlikçi burjuva sınıfı yaratmış ve bu ülkelerin gerici burjuva iktidarlarının kaderini emperyalist sömürü sistemine bağımlı kılmıştır. Bunun sonucu olarak bu ülkelerde emperyalizme karşı mücadele, yerli gerici ve işbirlikçilerine karşı mücadele ile iç içe girmiştir ve hem emperyalizme ve hem de yerli işbirlikçilerine karşı mücadelenin ancak ve ancak geri bırakılmış ülkelerin emekçi ve ezilen halk yığınları tarafından yürütülmesi zorunluluğu doğmuştur. Bu mücadelenin yürütülmesinde uluslararası proletaryanın ve sosyalist ülkelerin gösterdik

leri destek tavrı, ve sosyalizmin bütün halkların yararına bir toplumsal düzen olduğu gerçeğinin bütün dünya halklarının gözünde objektifleşmesi nedeniyle, ulusal bağımsızlık mücadelesi yürüten emekçi halklar dünya proletaryası ile enternasyonal dayanışmayı zorunlu olarak geliştirmektedir ve pekiştirmektedir. Bir taraftan her geri bırakılmış ülkede emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin ancak işçi sınıfı önderliğinde başarıya ulaşabileceği gerçeği, diğer taraftan dünya işçi sınıfının bu mücadelelere gösterdiği enternasyonal dayanışma, ulusal kurtuluş uğruna yürütülen bu devrimci mücadelenin giderek sosyalizm uğruna bir mücadeleyi de kapsamamasına yol açmaktadır. Günümüzde bu gerçek Vietnam, Kamboçya, Angola, vb. gibi ülkelerde kendini tartışma götürmez bir biçimde isbatlamıştır.

Bütün bu somut tarihi ve sosyal şartlardan dolayı, çağımız, sosyal—şovenlerin «ülkeler örgürlük, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor» sloganıyla ifade ettikleri şekilde burjuva devrimler çağı olmadığı gibi, dünya proletaryasının görevi de, bu sloganla birlikte formüle edilen «iki süper güce karşı dünya birleşik cephesinin temel gücü üçüncü dünya... , ikinci dünya ülkeleri iki süper güce karşı dünya birleşik cephesinin yedek gücüdür... , dünya proletaryasının bugünkü görevi iki süper gücü mümkün olduğu kadar tecrit etmek ve onlara karşı birleşebileceği en geniş güçlerle birleşmek» gibi sapık görüşlerin peşinden giderek burjuva ve emperyalizm yardakçılığı yapmak da değildir. Bu slogan ve bu formülasyon, çağın geçmiş burjuva devrimlerinin sloganıdır ve artık günümüzde emperyalizmin yardakçılığını temsil etmektedir.

Aynı şekilde bugün revizyonistler tarafından yaygınlaştırılan «barış ve toplumsal ilerleme uğruna mücadele» sloganı da, içerisinde yaşadığımız tarihi çağın somut koşullarına uygun olmayan bir slogandır. Bu slogan, ancak emperyalizmin dünya çapında yürütülen devrimci mücadele karşısında kesin bir ye

nilgiye uğraması sonucu bütün dünya halkları ve sosyalist ülkeler için bir tehlike olmaktan çıktığı, uluslararası burjuvazinin bir veya birkaç güçsüz ülkede köşeye sıkıştığı ve teslim olmayı savaşmaya yeğlediği ileri bir tarihi dönem için, bütün dünyada geçerli olabilecek bir slogandır. Ama çağımızda, yani dünya proletaryasının ve emekçi halkların uluslararası emperyalizme karşı amansız bir savaş yürütmek zorunda olduğu bir çağda, bu slogan emperyalizme karşı teslimiyetçiliğin sloganı olabilir.

Mevcut dünya şartlarında, uluslararası emperyalist tekeller ve karteller arasında çelişkiler giderek derinleşmesine rağmen, bütün emperyalist devletler, sosyalist ülkeler ve ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadeleler karşısında giderek birleşmekte, birbirlerine daha fazla destek olmakta: dünya proletaryasının ve emekçi halklarının baş düşmanı ve bir büyük tehlike olarak beklemektedir. Bütün bu olgular dünya sosyalist güçleri ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi baş çelişki haline getirmiştir. Böylesi bir tarihi çağda, «barış uğruna mücadele» gibi teslimiyetçi bir slogan altında «mücadele» yerine, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna yürütülen anti emperyalist savaşları en aktif şekilde destekleme ve bu mücadeleleri hızlandırmak; aynı şekilde, günümüzde sadece sosyalist devrimi gerçekleştirmiş ülkeler için geçerli olabilecek «toplumsal ilerleme» sloganı altında ne idüğü belirsiz bir mücadele yerine sosyalist ülkeler, emperyalist ülkeler proletaryası ve ulusal kurtuluş yolunda emperyalizme karşı mücadele yürüten emekçi halklar arasında en sıkı ve gerçek dayanışmayı sağlayacak uluslararası kapitalizme karşı sosyalizm uğruna; yani toplumsal devrim uğruna mücadeleyi hızlandırmak; işte günümüzde bütün dünya sosyalist güçlerin görevi budur.

Bütün bunlardan dolayı, çağımızı simgeleyebilecek ve bugünkü sosyal gerçeklere en uygun olan slogan, «ULUSAL BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM UĞRUNA MÜCADELE» sloganıdır.

Mutlaka hesap soracağız!

Sayfa 1 den devam

rimci kanı sunuyorlar, onlarda da doymak bilmez bir oburlukla içiyor, içiyorlar.

Dünyanın bir çok yerlerinde iktidara gelmezden önce kitleleri yalanlarla aldatan, iktidara geldikleri zaman ülkenin her köşesini işçi mezarlıkları haline getiren faşistler, dünyanın bir çok yerinde alman tekellerinin sadece bir oyuncağı olan ustaları Hitlerin izinden yürüyorlar ve bugün ülkemizdeki Türkes ve şurekasıda ustasının silik bir kopyasından farklı değil. Sermayenin sadık uşağı

Büyük Ekim

Sayfa 3 den devam

güçlü adımlarla yürümüştür. 1917'den sonra 20-25 senelik uzun ve zorlu mücadeleden sonra bütün burjuva sınıfları tamamen ortadan kaldırmış, üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti tümüyle yok etmiş, onun yerine sosyalist üretim ve mülkiyet biçimini hakim kılmış ve böylece sosyalizmin kesin zaferini gerçekleştirmiştir.

Daha sonra, Sovyet proletaryası, 2. Dünya Savaşında uluslararası emperyalizmin azgın köpeği olan Hitler faşizminin saldırısına karşı kahramanca bir mücadele vermiş, bu yolda 20 milyon evladını şehit vermiş ama sonunda sosyalizmin uluslararası kapitalizm karşısındaki üstünlüğünü ve zaferini bir kere daha ispatlamıştır. Bu zaferle birlikte dünya üzerinde birçok ülkede daha proletaryanın devrimi zafere ulaşmış ve böylece sosyalizm birtek ülkenin sınırlarının dışına taşarak, güçlü bir sosyalist ülkeler topluluğunun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Artık sosyalizm, dünyanın üçte birinde hakim duruma gelen, güçlü bir toplumsal sistem olarak, kendini ispatlamıştır.

Günümüzde nihai zafere doğru gün geçtikçe ilerleyen ve uluslararası kapitalist sistemi çöküşe doğru iten ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerin bugünkü başarılarının kökünü, Ekim Devriminin zaferinde aramak gerekir.

İşte bu nedenle, bütün dünyanın işçileri ve emekçi halkları, bu görüşden hareketle Büyük Ekim Sosyalist devrimini ve onun yüce önderi Lenin'i coşkuyla selamlıyorlar.

YAŞASIN BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ!

YAŞASIN MARKSİZM — LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ!

ğı Türkes ve şurekası milli demogoji ile bir kısım gençliği aldatmakta onları sermayenin sadık birer köpeği haline getirmektedirler.

Almanya'da faşizm, Alman gençliğini geçici bir süre de olsa Alman proletaryasına karşı kullanmayı becerdi: gençliğin büyük bir kısmını kamplarda besledi, giydirdirdi, iş buldu ve onlar militarist romantizmi ile aldatarak faşizmin vurucu güçlerini oluşturdu. Ve devrimci hareket Almanya'da, Avusturya'da, İspanya'da geçici bir süre yenilgiye uğradı. Biz bu tarihi yenilgilerden işçilerimizin, köylülerimizin, gençliğimizin can düşmanı olan faşizme karşı tutarlı mücadele verebilmek, faşizmi ezebilmek için, dersler, çok ciddi dersler çıkarmamız gerekir.

«Gençlik kime aitse, gelecek onun dur» sözü doğrudur. Hayatın her safhasında gençliğimize yapılan saldırıları baskıları göğüsleyip, gençliğimizi faşizme vermeyeceğiz. Proleteryanın iktidar mücadelesinde omuz omuza döğüşen gençliğimizin canavarca yokedilmesine asla göz yummayacağız.

Birçok kapitalist ülkede olduğu gibi, ülkemizde de 7 kişiyi biraraya getirip kurulan ve sekter, kitlelerden konuk eylemleriyle varlıklarını sürdürmeye çalışan, dernekleri ve yanlış görüşleri teşhir edip, gençlikten tecrit edeceğiz. Gençliği toparlamak için bu bir devrimci görevdir.

Devrimci hareketin dağınık olduğu her eli kalem tutanın bir görüş atıp, etrafına topladığı kişileri yanlış yola sevkettiği, bu günlerde, biz işçi sınıfı devrimcileri faşizme ve emperyalizme karşı mücadele ederken, doğru devrimci teori ile donanıp çalışmalarımızda MARKSİZM — LENİNİZM ana kaynaklarını derinlemesine öğrenip, emperyalizme ve faşizme karşı örnek savaşılar olmalıyız.

Proleteryanın kapitalist esaretten, faşist boyunduruktan kurtulmasını isteyen tüm yurtseverlerin bu temel ilkeyi yerine getirmesi şarttır.

Faşizm ancak ve ancak, kitlelerin doğru devrimci teori ile donanıp, aktif kitle mücadelesiyle bir daha dirilmemek üzere tarihin çöplüğüne atılır, yoksa reformist partilerin peşinden sürüklenerek değil. Ve biz bir daha söylüyoruz; gençliği, proletaryayı faşizme vermeyeceğiz; gençlik proletaryanın yanında olmalıdır. Kavgada birlik gereklidir. Bu suretle uluslararası devrim davası zafere ulaşacaktır.

Faşizme ve emperyalizme karşı savaşılan yiğit savaşılarımızın kanları yerde kalmayacak. Faşist katillerden ve e-fendilerinden işledikleri cinayetlerin hesabını mutlaka soracağız.

FİLİSTİN

Sayfa 2 den devam

devam etti. İngilizler ve onlarla birlikte Yahudi ırkçılığı olan siyonizm de bu fikrin babası sayılan HERTZOG ile Filistin'e yerleşmeye başladı. Daha sonra dünyanın dört bir yanından Filistin'e Yahudi göçler emperyalizm tarafından teşvik edildi. Bu teşvikler maddi olarak desteklendi. İşin esasında emperyalizmin bu teşvikleri ilerici Ulusal Kurtuluş Savaşları ve hareketleri açısından istikbal vaadeden bu bölgede kendisine saldırgan bir güç, bir devlet bir üs sağlayabilmektir. İşte bu amaçla Yahudi ve Araplar arasında milliyetçi şoven fikirlerin tohumları ekildi.

2. Dünya Savaşından sonra Arap Halklarının anti - emperyalist uyanışı ve emperyalizmin bu bölgedeki güç durumuna İsrail Devleti'nin kurulması vaktinin geldiğini emperyalist güçlere hatırlattı. Ve ırkçı siyonizm yüzyıllar boyu Yahudilerle iç içe yaşamış Filistin'li Arapları katletti. Katledilmeyenler ise diğer Arap ülkelerine kaçtı.

İşte, Filistinlilerin topraklarından edilmeleri o günde böyle başladı. Ve 1967 savaşlarına dek devam edip durdu. Bu dönem içinde siyonizm toplu Filistinli katliamlarına girdi. Bunlardan en açık örneği 1952 yılında KIFFAR KASIM adlı bir Filistinli kasabanın tüm insanlarıyla, son canlısına kadar katledildi. Bu baskılar ve katliamlar kaçınılmaz olarak Filistinli devrimci direnişini doğurdu. Filistinliler örgütlenerek ellerine silahlarını aldılar. Ürdün'de üstlenerek Şeria Nehri'nin öte yakasında siyonist zulme karşı milli kurtuluş hareketini geliştirdiler, büyüttüler.

Bu devrimci gelişim siyonist İsrail hakim sınıflarını ve emperyalizmi olduğu kadar Arap gericilerini de rahatsız etti. Bu gerici ittifak 1963 de Ürdün Kralı ve emperyalizmin sadık köpeği HÜSEYİN tarafından tarihe Kara Eylül olarak geçen olayları yaptırdı. Bu olaylardan sonra kalan Filistinliler Lübnan'a geçti. Ürdün'de kalarak direnişini devam ettiren EBU ALİ EYYAT da bir müddet sonra şehit düştü. Lübnan'a Filistinliler güneyden devamlı siyonist İsrail'in topçu ve uçak saldırısına tutuldu, fakat her seferinde Filistin gerillaları buna gereken cevabı verdiler.

Yine bu olaylar ve Lübnan iç gerici ciliğiyle Lübnan emekçi sınıfları arasındaki sınıf çelişmesine birde emperyalizmin gerici Ortadoğu plânları eklenince Lübnan olayları başladı. Olayın başlama sına 1974 sonlarında Filistinlilerle dolu bir arabanın üzerine makinalılarla ateş edilerek 38 Filistinlinin faşistler tarafından katledilmesi vesile oldu. O gün başlayan olaylar günümüze kadar gelişti.

İşte bugün Lübnan'da emperyalistlerle ittifak yapan Arap gericilerine ve siyonizme karşı savaşılan kahraman Filistinlilerin tarihi kısaca budur.

Zafer, bağımsızlık ve sosyalizm için savaşılan kahraman Filistin halkının olacaktır.

BAŞYAZI

(Baştarafı sayfa 1 de)

«iki süper güce karşı mücadele» şiarlarının bayrağı altında zafere ulaşmışlardır. Hayır. Bu ülkelerde devrim, Marksizm-Leninizm temel ve evrensel ilkelerinin somut şartlara uygulanması yolundan zafere ilerlemişlerdir. Bu durum, revizyonizmin ve sosyal-şovenizmin bir kere daha Marksizm-Leninizm karşısında açık ve kesin iflası demektir.

Bu sapma ideolojiler, düşmüş oldukları bu perişan duruma rağmen, henüz bütün etkinliklerini kaybetmiş değildirler. Can çekişen herşeyin daha da hırçınlaşması gibi, her iki sapmada en hırçın bir çırpınış dönemini yaşamaktadır. Marksizm-Leninizm bu somut zaferleri karşısında, uluslararası revizyonizmin ve onların yerli uzantıları «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» ve «barışçı yoldan sosyalizme geçiş» şiarlarının «barış ve toplumsal ilerleme uğruna mücadele» revizyonu şiarıyla değiştirip, gerçek yüzlerini daha utangaç bir biçimde maskeleyerek çalışmaktadırlar «Şunu da belirtmek gerekirken, «barış ve toplumsal ilerleme uğruna mücadele» sloganı, sosyalist devrimlerini gerçekleştirmiş ve proletaryanın iktidarını oluşturmuş ülkeler için çok doğru ve geçerli bir slogandır. Ama bu slogan genelleştirilip, demokratik devrimini dahi henüz gerçekleştirememiş ülkeler için de geçerli kılınmaya çalışılırsa, «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» sloganı ile aynı anlamı taşıyan revizyonist bir slogan haline gelir». Diğer taraftan Marksizm-Leninizmin bu zaferleri karşısında, sosyal-şovenizm de kendi içinde kendini yemeğe başlamıştır. Her iki sapma ideolojinde, bütün ülkelerin proleterleri tarafından sökülüp atılacağına ve bunların yerine Marksizm-Leninizmin oturtularak enternasyonal birliğin barışçı yoldan yeniden gerçekleştirileceğine inancımız tamdır.

Marksizm-Leninizm karşısında böylesine biçareliğe düşmelerine rağmen, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de, her iki sapmanın temsilcileri bütün hünerlerini kullanarak şarlatanlıklarına devam etmektedirler.

Türkiye’de, proleter-sosyalist mücadele. 12 Mart faşizminden ağır darbeler yiyerek geçici bir yenilgiye uğramıştır. Gerek bu geçici yenilginin etkisiyle ve gerekse 12 Mart faşizminin geri çekilmesinden sonra yeni bir takım sınırlı demokratik hakların ortaya çıkardığı imkanlarla, revizyonizm ve sosyal-şovenizm tam kendilerine uygun bir gelişme ortamı bulmuşlardır. Bu dönemde mey-

danı boş bulan revizyonistler ve sosyal-şovenistler, Türkiye devrimci hareketini büyük ölçüde bu iki sapma ideolojinin çekişme ve çatışma arenasına haline getirmişlerdir.

Nasıl ki, uluslararası revizyonizm ve sosyal-şovenizm, mevcut dünya şartlarından kopuk ve anlamsız şiarlarla dünya devrimci hareketini kendi sapık ideolojilerinin sınırları içine hapsedip meşgul etme çabasını sürdürür ve kendi aralarında çekişip dururken, Marksizm-Leninizm her iki sapmanın da çitlerini parçalayarak Vietnam, Kamboçya ve Angola gibi ülkelerde birkere daha zaferini perçinlediyse, aynı şekilde Türkiye’de de bu sapık ideolojilerin temsilcilerinin işçi sınıfı hareketini hapsedmeye çabaladıkları çitleri parçalayarak ortaya çıkacak ve zafere ulaşacaktır. Bundan şüphemiz yoktur. Ne ki, bunun kendiliğinden gerçekleşeceğini düşünmenin de saflık olacağı şüphesizdir.

Bütün sosyal olayların oluşumu, gelişimi ve yok oluşu herşeyden önce nesnel şartlara bağlıdır. Sosyal-şovenist şablonculuğu ve revizyonizm papağanlığının güçlenmesi, nasıl bunların gelişebileceği müsait bir ortamın doğması ile mümkün olmuşsa, iflasları da böylesi sapmaların yaşayamayacağı bir ortamın doğmasıyla mümkün olacaktır. Fakat bu böylesi bir ortamın doğuşuna kadar, Marksistlerin ellerini koynuna koyup bekleyeceği anlamına gelmez. Tersine bu, Marksistlerin bu sapmaların yok edilmeleri için çabalarını daha da artırmaları gerektiği anlamına gelir. Bu çabalar, herşeyden önce, revizyonizme ve sosyal-şovenizme karşı güçlü bir ideolojik mücadele yolundan proletaryanın partisini oluşturma çabalarıdır. Çünkü, bu sapmaların Türkiye devrimci hareketini kendi sapıklıklarına angaje etme çabalarında bu derece ileri gidebilmelerinin en önemli sebebi, gerçek bir işçi sınıfı partisinin olmayışı ve Marksist-Leninist ilkelere dayalı tutarlı bir politikayı Türkiye proletaryasının gözünde somutlaştıramayışındır.

Ama böyle bir partinin ha deyince ortaya çıkabileceğini düşünmek, saflıktan başka birşey değildir. Parti, proleter-sosyalist mücadelenin içerisinden doğacaktır.

İşçi sınıfı hareketi, bugün çoğunlukla örgütsüz, kendiliğinden ve ekonomik mücadelenin sınırları içinde bir gelişim göstermektedir. Proleter hareket güçlü bir siyasi örgütlenmeden yoksun olduğundan, siyasi gelişimin seyri içinde daha kesin mücadele biçimlerine yöneldiğinde faşist MC hükümetinin terör ve baskıları karşısında duraklamalar göstermektedir. Ama yine de, işçi sınıfı hareketi, önemli ölçüde örgütsüz olmasına rağmen, faşist baskılara karşı önemli bir gelişim

içerisindedir. Bu gelişmeyle birlikte, zıtların birliği diyalektik kanunu gereği, —faşist MC hükümeti kendi içinde çelişkilerle düşmesine rağmen— karşı-devrim güçleri de, çeşitli yöntemlere başvurarak azgınlaşmaktadır.

Birbirine antagonistik iki zıt olan, faşizm ve işçi sınıfı hareketi arasındaki mücadele moment noktasına varıp, ya proleter-sosyalist hareketin faşizmi yok etmesi, ya da Endonezya veya Şili’de olduğu gibi faşizmin işçi sınıfı hareketine ağır darbeler vurmasına kadar, mevcut proleter hareket gelişip güçlendikçe, zorunlu olarak karşı-devrim güçleri de faşist baskı ve terörün dozunu artırarak ya da başka ve yeni yöntemler uygulayarak gemi azıya alacaktır. («DMG’ye hayır» kampanyasında olduğu gibi).

İşçi sınıfı hareketi bugün olduğu gibi örgütsüz ve dağınık olmaya ve her türlü oportünzmin proleter hareket üzerine böyle etkili olmaya devam edecek olursa, mevcut örtülü faşizmin geri çekilmesi dahi söz konusu olabilir. Ama bu, faşizmin ortadan kalkması anlamına gelmez; bu, ileride proleter - sosyalist hareket örgütlü ve güçlü bir mücadele düzeyine varınca, karşı-devrim güçlerinin (herşeyden önce, işbirlikçi tekeli sermayenin) faşizmi yeniden devreye sokabileceği anlamına gelir. Yani, geri çekilse bile, bu sermaye düzeni yok olmadığı sürece, faşizmin maddi temeli var olmaya ve faşizm proletarya hareketi karşısında daha azgın ve daha kanlı bir biçimde çıkacak bir tehlike olarak beklemeye devam edecektir.

Emperyalizme, tekeli sermaye düzeyine, mevcut örtülü faşizme, gelecekte proleter hareketin karşısına çıkması muhtemel olan, daha azgın ve kanlı, açık faşist diktatörlük tehlikesine ve bugün proletaryanın sosyal-devrim mücadelesini sosyal-şovenizmin ve uluslararası revizyonizmin kuyruğuna takmak isteyen sapmalara ve hertürlü oportünzme karşı güçlü, kararlı ve bağımsız mücadele yürütmek için, proletaryanın öz ve bağımsız bir örgütünün olması mutlak bir zorunluluktur. Proletaryanın öz örgütü, karşı - devrime ve hertürlü oportünizm karşı yürütülecek kararlı ve sabırlı bir mücadele içerisinden doğacaktır. Bu nedenle, bütün Marksist-Leninist unsurlar, gruplar yada fraksiyonlar, kariyerizm, grupculuk vb. küçük burjuva hastalıklardan tamamen kurtularak ve bilinçli olarak azami gayretlerle karşı devrime ve ideolojik sapmalara karşı mücadeleye girerek, proletaryanın öz örgütünü yaratma mücadelesini yürütmek zorunlu görevi ile karşı karşıya bulunmaktadırlar.

EMEĞİN BİRLİĞİ

Aylık, Siyasi Gazete

Sahibi : Eyup Sabri İpekçi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Cuma Kılıç

Yazışma ve Yönetim adresi: Dr. Mecit Barlas İşhanı P/48
Gaziantep

1 Yıllık 60 TL. — 6 Aylık 30 TL. — 3 Aylık 15 TL.
Basıldığı yer: Umut Matbaası